

[Socialministeren]

Der er i de senere år set en række forslag til særlige tilbud, bl.a. ansøgninger om godkendelse efter forsøgsbestemmelsen i bistandsloven. Det har i denne forbindelse vist sig, at en hel del af forslagene kunne gennemføres inden for de sædvanlige bestemmelser. Hvad angår godkendelser efter bistandslovens forsøgsbestemmelse, kan nævnes smidigere dagplejeformer.

Der er f.eks. oprettet et korps med dagplejere, der går ud i børnenes hjem, hvor børnene bliver passet, eventuelt sammen med 2-3 børn fra nabolaget. Ansættelsen af den person, der skal tage sig af børnene, sker i samarbejde mellem kommunen og de forældre, der skal have passet deres børn via ordningen. Den tilsynsførende for dagplejen besøger hjemmet.

Herudover arbejdes der i en række kommuner med rammebevillinger og selvforvaltningsprincipper for dagtilbuddene.

For at fremme den videre diskussion udsendte jeg derfor i maj 1986 debatoplægget om »Børn og Pasning '86«.

Jeg har fået mange gode og værdifulde henvendelser, herunder fra mange pædagoger, som især peger på, at med den samfundsudvikling, vi har haft, må der sættes på at omdanne de traditionelle børneinstitutioner til en slags lokalcentre. Ikke mindst i tilknytning til udviklingen inden for dagtilbuddene er det vigtigt at trække på den værdifulde erfaring, pædagogerne er i besiddelse af.

Debatoplægget og den efterfølgende diskussion viser således, at der er behov for fortsat udvikling på daginstitutionsoverområdet.

Der bør tages udgangspunkt i forældrenes og barnets behov for pasning, og at der i forbindelse med flekstid, deltid og skifteholdsarbejde bør skabes mulighed for nye pasningsordninger.

Der skal ikke bare være tale om et passivt opbevaringstilbud. Tilbuddet skal kunne give mulighed for udvikling hos børnene og være et integreret led i samfundslivet.

Jeg mener, at daginstitutionerne bør åbne sig noget mere og i højere grad indgå som et led i en større helhed og sammenhæng i lokalsamfundet.

Ved åbning af daginstitutionen forstår jeg at der etableres et samarbejde med andre institutioner, klubber, foreninger og biblioteker i lokalsamfundet.

Der er mange forskellige tilbud til børnene. For de lidt større børn er der bl.a. fritidshjem og skolefritidsordninger. Det bør undersøges, hvordan de mange ressourcer i lokalområdet bedst kan koordineres og udnyttes. Fornyelse er ofte kommet fra frivillige organisationer og selvejende institutioner, der på folkeligt grundlag har forstået at udvikle nye tilbud til de skiftende behov. Det gælder det store frivillige arbejde gennem spejderaktiviteter, sport og idræt, og også bibliotekerne kan have stor betydning i det samlede tilbud til børn og unge. Der er ikke mindst behov for at tænke utraditionelt i de tyndtbefolkede områder. De mange forskellige muligheder kan betyde, at der på lokalt plan må ske en nærmere koordinering, således at samtlige ressourcer slås sammen til gavn for børnefamilierne i området.

Der bør også være mulighed for, at andre børn end dem, der er optaget i daginstitutionen af pasningsmæssige grunde, kan komme i institutionen.

Endvidere forstår jeg med åbning af daginstitutionerne, at de kan udvikles til en slags lokalcentre med en brugerkreds, der spænder fra forældre, dagplejemødre m.fl. op til hele lokalbefolkningen, væresteder, hvor der efter ressourcer og behov kan etableres fællesspisning m.v. Denne åbning af daginstitutionen betyder f.eks., at ældre medborgere i lokalsamfundet kan gå ind i institutionen og bruge deres ressourcer i børnenes hverdag, og omvendt, at børnene engageres i nye praktiske gøremål.

Her kan forældreindflydelsen spille ind, hvis forældrene afsætter tid til det.

Jeg tror også, det kunne øge forståelsen mellem forældre og pædagoger, hvis forældrene kom noget mere i institutionerne end de få minutter, det tager at hente og bringe barnet.

Et væsentligt punkt i overvejelserne på børneområdet er, hvad der kan gøres for at løse problemet med pasning af syge børn.

Løsningen er næppe, at forældrene frigøres et vist antal dage om året. Dette kan betyde problemer med fastholdelse af tilknytningen til arbejdsmarkedet eller med overhovedet at få et job.

Er der ikke mulighed for, at forældre selv kan blive hjemme og passe det syge barn, må andre muligheder komme på tale.